

— Хайде-е-е-е, като турж и пушката ще станж цѣлъ сълдатинъ! Но чакай, забравихъ . . . . . Мамо, я ми дай и капелата!

Всичко сѣ свърши. Тодорчо е вече готовъ. За единъ мигъ той искочи на двора и гордо, гордо започнж да се расхожда. Извади сабята, дигнж ъж на горѣ, завъртя ъж на около си и започнж да сѣче трѣвата! Слѣдъ това взема пушката и хванж да мѣри. Не забрави при това да удари и нѣколко пжти тжпънчето.

— Не, тука не е хубаво, ще излѣза на полето;

тамъ на широко ще се наскачамъ и поиграж, каза си Тодорчо и безъ да го види майка му той бѣше вече на полето.

Наблизо пасѣха крави. Тодорчо се затече къмъ тѣхъ и започнж да ги гони. Кравитѣ се уплашихъ и се